

читайте в номері:

2
стр.

Виходячи зі слів Христа, ми природно робимо висновок, що Його народ не має іншого способу бути з Ним, крім Його пришествия.

4
стр.

Де він його взяв? Він не міг настільки перевершити своє століття, щоб придумати його самому. Закон спустився з небес.

7
стр.

Удаваний парадокс прояснюється. Справи необхідні, але віра цілком достатня, тому що віра сдійсне справи.

8
стр.

Праведність Божу зробити відомою всьому світу – у цьому полягає служіння Євангелія, яке покладено на Церкву Христа.

...ви пізнаєте істину, й вона принесе вам визволення (від Іоана 8:32)

НА ЦЕЙ ЧАС ІСТИНА

№4
2023

видавнича
online-група
«Вісники»
некомерційна
щомісячна газета
www.istina.today

ВОГНЯНА ПІЧ

Е. Г. УАЙТ, The Present Truth, 6, 1884

Того самого року, коли Даниїл і його супутники вступили на службу до вавилонського царя, сталися події, які піддали серйозному випробуванню чесність цих молодих євреїв і показали ідолопоклонникам силу й вірність Бога Ізраїлю.

У той час, як цар Навуходоносор з тривожним передчуттям чекав на майбутнє, він побачив дивовижний сон, від якого «І занепокоївся дух його, і сон його утік від нього» (Дан. 2:1). Хоча це нічне видіння справило глибоке враження на його розум, він не зміг згадати його подробиць. Звернувшись до своїх астрологів і чарівників, обіцяючи велике багатство і почесні, він просив їх розповісти йому сон і його тлумачення. Але вони сказали: «Розкажи перше сон своїм рабам, а ми об'явимо розв'язку» (Дан. 2:4).

Цар знав, що якщо вони справді можуть надати тлумачення, то вони можуть розповісти і сон. Господь у Своему провидінні дав Навуходоносору цей сон і змусив забути його подробиць, щоб викрити домагання вавилонських мудреців, але страшне враження лишилося у свідомості царя. Монарх дуже розгнівався і пригрозив, що всіх їх буде знищено, якщо через певний час сон не стане відомим. Даниїл і його супутники мали загинути разом із псевдопророками, але, опанувавши себе, Даниїл наважується увійти до царя і просить дати йому час, щоб він міг розповісти сон і його тлумачення.

Монарх задовольняє це прохання, і тоді Даниїл збирає трьох своїх супутників, і вони разом передають справу Богові, шукаючи мудрості у Джерела світла і знання. Хоча вони й переб-

ували при дворі царя в оточенні спокус, вони не забували про свою відповідальність перед Богом. Вони були сильні в усвідомленні того, що Його провидіння помістило їх туди, де вони перебувають, і що їм довірено Його роботу, яка відповідає вимогам істини і обов'язку. Довіряючи Богові, вони зверталися до Нього за силою, коли були збентежені або в небезпеці, а Він був для них вічною і постійною допомогою.

Слуги Божі не даремно волали до Нього. Вони шанували Його, і в годину випробування Він вшанував їх. Таємниця була відкрита Даниїлу, і він поспішив просити зустрічі з царем.

ТАМ, ДЕ ЗАРАЗ СЕРЕД НАС Є ОДИН, МАЮТЬ БУТИ СОТНІ ТАКИХ ЛЮДЕЙ, НАСТІЛЬКИ Ж ТІСНО ПОВ'ЯЗАНИХ З БОГОМ, А ЇХНЕ ЖИТТЯ НАСТІЛЬКИ Ж ВІДПОВІДАТИМЕ ЙОГО ВОЛІ, ЩОБ БУТИ ЯСКРАВИМ СЯЙНИМ СВІТЛОМ, З ПОВНІСТЮ ОСВЯЧЕНОЮ ДУШЕЮ, ТІЛОМ І ДУХОМ.

Юдейський бранець стоїть перед монархом наймогутнішої імперії, яка коли-небудь існувала на землі. Цар перебуває у великій скруті серед усіх своїх багатств і слави; але юний вигнанець спокійний і щасливий у своєму Бозі. Схоже, що зараз для Даниїла якраз настав час піднести себе, показати свою доброту і вищу мудрість. Але його першим бажанням було відмовитися від усякої честі для себе і звеличити Бога як Джерело мудрості.

Таємницю, яку вимагає цар, не можуть відкрити цареві ані мудреці, ані астрологи, ані чарівники, ані віщунки;

але є Бог на небі, що відкриває таємниці і дає знати царю Навуходоносор, що буде в останні дні (див. Дан. 2:27, 28). Цар з урочистою увагою слухає, як відтворюється кожна деталь сну; і коли тлумачення дано вірно, він відчуває, що може поклатися на нього як на Боже-ственне одкровення.

Урочисті істини, передані в цьому нічному видінні, справили глибоке враження на розум государя, і він у смиренні й благоговінні впав ниць і вклонився, кажучи: «... воістину, Бог ваш – Бог богів і Володар царів, що відкриває таємниці, коли ти міг відкрити цю таємницю!» (Дан. 2:47).

Царю Навуходоносору було дано світло прямо з небес, і на деякий час він був охоплений страхом Божим. Але кілька років благополуччя наповнили його серце гордістю, і він забув про визнання живого Бога. Цар відновив поклоніння ідолам із ще більшим завзяттям і фанатизмом.

Використовуючи скарби, здобуті у війнах, він зробив золотий образ, що зображає того, кого він бачив уві сні, встановив його на рівнині Деїре і наказав усім, хто служить йому, і народу поклонятися цьому образу під страхом смерті. Статуя була близько 25 метрів

заввишки і 3 — завширшки, і в очах цього ідолопоклонницького народу вона виглядала дуже переконливо і велично. Було видано указ, що закликав усіх чиновників царства зібратися на посвяту ідола і під звуки музичних інструментів схилитися і поклонитися йому. Якщо хто-небудь із них не зробить цього, його негайно кинуть у розпечену піч.

У призначений день, коли величезний натовп людей зібрався, царю донесли, що троє євреїв, яких він поставив над провінцією Вавилону, відмовилися вклонитися образу. Це три супутники Даниїла, яких цар назвав Седрах, Місах і Авденаго. Сповнений гніву, государ закликає їх до себе і, вказуючи на розпечену піч, говорить їм про покарання, яке спіткає їх, якщо вони відмовляться користися його волі.

Марними були погрози царя. Він не міг відвернути цих благородних людей від вірності великому Правителю народів. З історії своїх батьків вони дізналися, що непослух Богові – це безчестя, лихо і загибель; що страх Господній – це не тільки початок мудрості, а й підстава всякого істинного процвітання. Вони спокійно дивляться на вогняну піч і натовп ідолопоклонників. Вони сподівалися на Бога – Він не підведе їх і зараз. Їхня відповідь шаноблива, але рішуча: «Нехай буде тобі, о царю, знане, що богам твоїм ми не служимо, а золотому бовванові, якого ти поставив, не будемо вклонятися» (Дан. 3:18).

Навколо гордого монарха його вельможі, чиновники й армія, що підкорила народи, всі разом вони аплодують йому як такому, що має мудрість і силу богів. Посеред цього вражаючого

видовища стоять троє молодих євреїв, які вперто відмовляються підкоритися царському указу. Вони були слухняні законам Вавилона настільки, наскільки вони не суперечили вимогам Бога, і вони ні на йоту не відступили від обов'язку перед своїм Творцем.

Гнів царя не знав меж. На самому піку своєї могутності і слави отримати виклик від представників зневаженої і полоненої раси було образою, якої його гордий дух не міг винести. Вогняна піч була розпечена в сім разів сильніше, ніж належить, і в неї кинули єврейських бранців. Полум'я було настільки лютим, що люди, які кидали їх у піч, згоріли живцем.

Раптово обличчя царя зблідло від жаху. Його очі були спрямовані на палаюче полум'я, і, звернувшись до своїх васалів, він запитав: «Чи ж не трьох зв'язаних мужів ми кинули до середини огню? Ті відповіли та й сказали цареві: Певне, царю!» (Дан. 3:24). І ось монарх вигукнув: «Таж я бачу чотирьох мужів непов'язаних, що ходять посеред огню, і шкоди їм нема, а вигляд того четвертого подібний до Божого сина!» (Дан. 3:25).

Коли Христос являє Себе си- нам людським, невидима сила торкається їхніх сердець. Вони відчувають, що перебувають у присутності Нескінченного. Перед Його величчю тремтять царі й вельможі, визнаючи, що живий Бог вищий за всяку земну владу.

З почуттям каяття і сорому цар вигукнув: «Раби Його, Бога Всевишнього, вийдіть і прийдіть!» (Дан. 3:26). І вони підкорилися, явивши себе нешкодженими перед величезним на- товпом, навіть запаху вогню не було на їхньому одязі. Це диво справило різючу зміну у свідомості народу. Величезний золотий образ, встановлений з такою пишністю, був забутий. Цар видав указ про те, що будь-хто, хто виступить проти Бога цих людей, має бути відданий на смерть, «бо немає іншого Бога, що міг би так урятувати» (Дан. 3:29).

Ці три євреї мали справжню святість. Істинний християнський підхід не оцінює наслідків. Він не запитує: «Що подумують про мене люди, якщо я зроблю це?» або: «Як це вплине на мої мирські перспективи, якщо я зроблю те?» Найсильнішим бажанням дітей Божих є бажання чинити за Його волею, щоб їхні справи прослав-

ляли Його. Господь передбачив усе, щоб серця і життя всіх Його послідовників були керовані Божественною благодаттю і щоб вони були подібні до сяючих світильників у цьому світі. Ці вірні євреї володіли неабиякими природними здібностями, вони отримали доступ до найвищої інтелектуальної культури і займали почесне становище в імперії; але все це не змусило їх забути Бога. Їхні сили були віддані освячувальному впливу Божественної благодаті. Своєю непохитною чесністю вони хвалили Того, Хто покликав їх із темряви у Своє чудове світло. У їхньому дивовижному звільненні перед величезним зібранням були явлені сила і велич Бога. Ісус став поруч із ними у вогняній печі і славою Своєї присутності переконав гордого вавилонського царя в тому, що це був не хто інший, як Син Божий.

Небесне світло поширювалося від Даниїла та його супутників, аж доки всі їхні товариші не збагнули їхньої віри, яка ушляхетнила їхнє життя та прикрасила їхній характер. Звільняючи Своїх вірних слуг, Господь заявляє, що Він стане на бік пригноблених і скине всі земні сили, які зневажають владу Бога Небесного.

Який урок дається тут легкодумним, тим, хто вагається і боягузливим у справі Божій! Яке підбадьорення для тих, хто не відступить від свого обов'язку під погрозами або небезпекою! Ці вірні, стійкі герої слугують прикладом освячення, хоча вони й не думають претендувати на високу честь. Кількість добра, яке можуть зробити порівняно маловідомі, але віддані християни, неможливо оцінити, доки не стануть відомі записи їхнього життя, доки не відбудеться суд і не буде відкрито книги.

Христос зацікавлений у таких людях, Він не соромиться називати їх братами. Там, де зараз серед нас є один, мають бути сотні таких людей, настільки ж тісно пов'язаних з Богом, а їхнє життя настільки ж відповідатиме Його волі, щоб бути яскравим сяйним світлом, з повністю освяченою душею, тілом і духом.

Конфлікт між дітьми світла і дітьми темряви все ще триває. Ті, хто називаються ім'ям Христа, повинні позбутися летаргії, що послаблює їхні зусилля, і виконати важливі обов'язки, покладені на них. Усі, хто так чинить, можуть очікувати, що в них відкриється сила Бога. Син Божий, Відкупитель світу, буде представлений у їхніх словах і справах, і ім'я Боже буде прославлене.

МЕТА ПРИШЕСТЯ ХРИСТА

Е. Дж. ВАГОНЕР, *The Present Truth*, 4,4-1888

ВИХОДЯЧИ ЗІ СЛІВ ХРИСТА, МИ ПРИРОДНО РОБИМО ВИСНОВОК, ЩО ЙОГО НАРОД НЕ МАЄ ІНШОГО СПОСОБУ БУТИ З НИМ, КРІМ ЙОГО ПРИШЕСТЯ.

Тепер ми встановили кілька пунктів, які не підлягають сумніву. По-перше, що Христос прийде знову (Ів. 14:1-3; Євр. 9:28); по-друге, що Його друге пришестя буде таким самим буквальним, як і перше (Дії 1:9-11; Об. 1:7), з тією лише різницею, що воно буде славнішим (Мт. 24:27; 25:31). Ми кажемо, що ці пункти встановлені безперечно, тому що ми читали їх прямо з Біблії, у словах настільки ясних, що навіть дитина не зможе зрозуміти їх неправильно. Вони не потребують тлумачення, щоб зробити їх більш ясними.

Але якщо Господь справді прийде знову, то це має бути з якоюсь метою; у Нього має бути якась мета. І якщо Він так докладно розповів нам про Свій прихід і покликав нас готуватися до цієї великої події, значить, Він не залишив нас у невіданні щодо її мети. Ми побачимо, що Писання дуже ясно говорить і про це.

Слова Самого Христа вимагають нашої уваги насамперед. Ми вже цитували обітницю про прихід Христа, що міститься в Ів. 14:1-3. Ця обітниця також містить причину: «А коли відійду й приготую вам місце, Я знову прийду й заберу вас до Себе, щоб де Я були й ви». Він прийде, щоб забрати всіх Своїх послідовників до Себе. Ті, хто раніше сумував про те, що Він буде відділений від них, тоді знову насолоджуватимуться Його присутністю.

Крім цього, є ще дещо. Павло втішав фессалонікійських братів у їхній скорботі думкою, що Сам Бог може дати їм спокій, і цей спокій, за його словами, вони отримають, коли Господь Ісус з'явиться «з неба, з Ангелами сили Його, що в полум'яному вогні чинить відплату за тих, хто не знав Бога, хто не підкорюється благовісті Господа нашого Ісуса Христа» (2 Сол. 1:7, 8). Із цими двома текстами узгоджуються слова Христа: «Бо прийде Син Людський у славі Свого Отця з Ангелами Своїми, і тоді віддасть кожному згідно з ділами його» (Мт. 16:27); і ці слова: «Ото, незабаром приходжу, і зо Мною заплата Моя, щоб кожному віддати згідно з ділами його» (Об. 22:12).

Ці тексти досить ясно показують мету Другого пришестя Христа. Він має забрати Його народ до Себе

і відплатити нечесливим. Цю останню частину ми поки що залишимо осторонь і розглянемо обітницю учням. Виходячи зі слів Христа, ми природно робимо висновок, що Його народ не має іншого способу бути з Ним, крім Його пришестя. «знову прийду й заберу вас до Себе, щоб де Я були й ви». Поєднання «щоб» позначає мету й еквівалентно «для того, щоб». Коли ми читаємо: «Так бо Бог полюбив світ, що дав Сина Свого Однородженого, щоб кожен, хто вірує в Нього, не згинув, але мав життя вічне» (Ів. 3:16), ми розуміємо, що віра в Христа — це єдиний спосіб уникнути загибелі. І коли ми читаємо обіцянку Христа учням, ми розуміємо, що, якби Христос не прийшов, Його учні не змогли б бути з Ним. Справді, якби було інакше, якби учні могли бути з Христом без Його приходу за ними, то яка сила чи втіха були б у Його обіцянці? Адже єдині слова розради, які Він мав для них, полягали в тому, що Він прийде, щоб забрати їх до Себе. Більше того, ми не можемо уявити собі, щоб Ісус дав непотрібну обіцянку. Але якби, припустимо, учні могли бути з Ним без Його приходу, Він, звісно, знав би це, а тому, не давав би таку непотрібну обіцянку. Отже, з цього тексту ми повинні зробити висновок, що учні Христа ще не перебувають з Ним, бо Його прихід ще в майбутньому. Ми звертаємо увагу читача на інші тексти, що підтверджують цей висновок.

Павло вмовляє нас полюбити небесне, те що приходить з гори, і каже: «Коли з'явиться Христос, наше життя, тоді з'явиться з Ним у славі і ви» (Кол. 3:4). Зверніть увагу на прислівник «тоді». Він вказує на час, коли святі з'являться у славі, а це тоді, коли з'явиться Сам Христос.

Апостол Петро дає настанови пресвітерам церков, спонукаючи до вірної праці, і каже для їхнього підбадьорення: «А коли Архипастир з'явиться, то одержите ви невяжучого вінка слави» (1 Петр. 5:4). Звістка про це дана, але ми не очікуємо цього до приходу Христа.

І знову він каже: «Благословенний Бог і Отець Господа нашого Ісуса Христа, що великою Своєю милістю віродив нас до живої надії через воскресення з мертвих Ісуса Христа,

на спадщину нетлінну й непорочну та невяжучу, заховану в небі для вас, що ви бережені силою Божою через віру на спасіння, яке готове з'явитися останнього часу» (1 Петр. 1:3-5). Святі зберігаються силою Божою для спасіння, але саме спасіння не зафіксоване до «останнього часу». Або, як Петро висловлює це ще ясніше в 13-му вірші того самого розділу: «Підпрезавши стега свого розуму та бувши тверезі, майте досконалу надію на благодать, що приноситься вам в з'явленні Ісуса Христа».

У третьому розділі Другого послання до Тимофія апостол Павло говорить про панівний занепад останніх днів і рекомендує Біблію як єдиний засіб, який ґрунтовно підготує людей до добрих справ. Потім він продовжує: «Отже, я свідкую тобі перед Богом і Христом Ісусом, що Він має

вінок праведности, якого мені того дня дасть Господь, Суддя праведний; і не тільки мені, але й усім, хто прихід Його полюбив» (2 Тим. 4:7, 8). Суддя дасть вінці того дня, каже Павло. Якого дня? Того дня, коли Він судитиме живих і мертвих, «під час явлення Його і Царства Його». Петро сказав старійшинам, що вони повинні отримати свої вінці під час явлення головного Пастиря, а Павло каже, що всі, хто любить Його явлення, отримають свої вінці в той самий час.

Павло каже: «Готується мені вінець правди». Він підійшов до кінця свого життя і мав бути «принесений» у жертву істині. Він відчував, що справу його життя було сумлінно виконано. Чи очікував він, що відразу ж отримає свою нагороду? Ні. Він був упевнений у вінці, але знав, що його не дадуть до явлення Христа.

КОЛИ МИ ЧИТАЄМО: «ТАК БО БОГ ПОЛЮБИВ СВІТ, ЩО ДАВ СИНА СВОГО ОДНОРОДЖЕНОГО, ЩОБ КОЖЕН, ХТО ВІРУЄ В НЬОГО, НЕ ЗГИНУВ, АЛЕ МАВ ЖИТТЯ ВІЧНЕ» (ІВ. 3:16), МИ РОЗУМІЄМО, ЩО ВІРА В ХРИСТА — ЦЕ ЄДИНИЙ СПОСІБ УНИКНУТИ ЗАГИБЕЛІ.

судити живих і мертвих за Свого приходу та за Свого Царства. Проповідуй Слово, допоминайся вчасно-невчасно, докоряй, забороняй, переконуй з терпеливістю та з наукою» (2 Тим. 4:1, 2). Отже, ми бачимо, що суд має відбутися у зв'язку з пришестям Христа. Але, якщо мертві не будуть судимі до приходу Христа, то з цього неминуче випливає, що вони не отримають жодної нагороди до того часу. І це саме те, що сказав Спаситель, як і процитовано з Мт. 16:27 та Об. 22:12.

Апостол продовжує своє повчання Тимофію і каже: «Я змагався добрим змагом, свій біг закінчив, віру зберіг. Наостанку мені призначається

Ми бачили, що, коли Христос прийде, Його будуть супроводжувати всі святі ангели (Мт. 25:31). Робота, яку повинні виконати ангели, описана в Мт. 24:31: «І пошле Ангелів Своїх Він із голосним сурмовим гуком, і зберуть Його вибраних від вітрів чотирьох, від кінців неба аж до кінців його». І це узгоджується зі словами псалмоспівця: «Він кличе згори небо і землю, щоб судити народ Свій: «Позбирайте для Мене побожних Моїх, що над жертвою склали заповіта зо Мною» (Пс. 50:5). Яким чином святі збираються бути з Христом, буде розглянуто в іншій статті. ↓

В.Васнецов. Триптих «Радість праведних про Господа. Переддень раю». Ескіз розпису Володимирського собору в Києві

ВОСКРЕСІННЯ

Е. Дж. ВАГГОНЕР, *The Present Truth*, 1888

Ми бачили, що мета Другого пришестя нашого Господа – забрати Свій народ до Себе. Також було показано, що Христос прийде не після смерті святих, але що єдине пришестя, про яке говориться, – це буквально, особисте пришестя в силі та славі. Виходячи з текстів Ів. 14:1-3 ми робимо необхідні висновки: якщо Христос прийде з явною метою забрати Свій народ до Себе (поки це ще в майбутньому), то ніхто з Його народу не зможе бути з Ним до Його приходу. Цей факт ясно викладений Павлом в 11-му розділі Послання до євреїв. Наводячи список «вірних, яких світ не був гідний», тих, хто «вірою царства побивали, правду чинили, одержували обітницю, пащі левам загороджували, силу огненну гасили, утікали від вістря меча, зміцнялись від слабости...» (вірші 33, 34), а також тих, хто «зазнав жорстоких погромів і бичування, а також пут і в'язниці», апостол робить висновок: «І всі вони, одержавши засвідчення вірою, обітницю не прийняли, бо Бог передбачив щось краще про нас, щоб вони не без нас досконалість одержали.» (вірші 39, 40). Це пряма заява про те, що навіть мученики давнини повинні чекати своєї нагороди, поки ми, живі, не отримаємо своєї.

І це саме те, що сказав наш Спаситель. Одного разу, обідаючи в будинку одного фарисея, Він вирішив дати йому настанову про гостинність. Він сказав: «Коли ти справляєш обід чи вечерю, не клич друзів своїх, ні братів своїх, ані своїх родичів, ні сусідів багатих, щоб так само й вони коли не запросили тебе, і буде взаємна відплата тобі. Але, як справляєш гостину, клич убогих, калік, кривих та сліпих, і будеш блаженний, бо не мають вони чим віддати тобі, віддасться ж тобі за воскресіння праведних!» (Лк. 14:12-14).

Нагорода буде тільки одна. Про тих, хто шукав віддачі за свою благодійність у цьому житті, хто давав милостиню, щоб їх бачили люди, Господь сказав: «Вони мають уже нагороду

свою!» (Мт. 6:1, 2). Похвалу людей або щось рівнозначне за дар – це все, чого вони можуть очікувати; але ті, хто живе безкорисливим життям, отримують вічну відплату «при воскресінні праведних». Слова Христа: «12 Ото, незабаром приходжу, і зо Мною запла-та Моя, щоб кожному віддати згідно з ділами його» (Об. 22:12) показують, що воскресіння, коли віддасться нагорода, відбудеться в пришестя Христа. І ось ми знову бачимо, що праведники не отримують нагороди до приходу Ісуса.

ЯКИМ ЖЕ ЧИНОМ МИ БУДЕМО З ГОСПОДОМ?
ЧЕРЕЗ ВОСКРЕСІННЯ МЕРТВИХ І ПЕРЕСЕЛЕННЯ ЖИВИХ.
У БІБЛІЇ НЕМАЄ ІНШОГО СПОСОБУ, ЗА ДОПОМОГОЮ ЯКОГО
МИ МОЖЕМО БУТИ З ГОСПОДОМ.

Це твердження, вже прийняте нами, підтверджується багатьма іншими ясними заявами Писання. Давайте ще раз звернемося до слів Павла, звернених до солунян: «Сам бо Господь із наказом, при голосі Архангола та при Божій сурмі зійде з неба, і перше воскреснуть умерлі в Христі, потім ми, що живемо й залишились, будемо схоплені разом із ними на хмарах на зустріч Господню на повітрі, і так завсіди будемо з Господом» (1 Сол. 4:16,17). Ніщо не може бути яснішим за це; апостол ретельно оберігає від будь-якої можливості помилки. Прийде «Сам Господь». Він приходить не таємно, а з «гласом» і «сурмою Божою», відгомони якої стрясають землю. Цей могутній вибух пробуджує мільйони сплячих святих – тих, хто помер у вірі, не отримавши обітницю, і вони встають. Це перше, що відбувається. Потім живі, ті, хто «перебуває до пришестя Господнього», піднімаються «разом з ними» (з тими, хто щойно був воскрес з мертвих) на хмарах, щоб зустріти Господа

в повітрі. Цю роботу зі збору святих разом виконують ангели за велінням Христа (див. Мт. 24:30, 31).

«І так, – каже апостол, – будемо завжди з Господом». Слово «так» означає «таким чином», «за допомогою цього». Яким же чином ми будемо з Господом? Через воскресіння мертвих і переселення живих. У Біблії немає іншого способу, за допомогою якого ми можемо бути з Господом. Вчення про воскресіння мертвих не є продуктом тільки Нового Завіту. Коли Авраама закликали принести в жертву Ісаака, він послухався, «Бо він розумів, що Бог має силу й воскресити з мертвих» (Євр. 11:19). Коли Йов страждав не тільки від фізичних мук, а й від того, що його покинули і зневажали всі друзі

частку в цьому житті», випереджає слова Павла в одинадцятій главі Послання до євреїв і каже: «А я в правді побачу обличчя Твоє, і, збудившись, насичусь Твоєю подобою!» (ред.: «прокинусь у подобі мого Бога», пер. з англ.) (Пс. 17:15). Коли святі стануть подібними до Христа? Улюблений учень каже: «Та знаємо, що, коли з'явиться, то будем подібні до Нього, бо будемо бачити Його, як Він є» (1 Ів. 3:2). Тому Давид не шукав задоволення до пришестя Господа; але, якби він міг потрапити на небо після смерті, це, звичайно, задовольнило б його.

Наступні коментарі доктора Барнса до псалму 17:15 будуть прочитані з цікавістю: «Я буду задоволений». У той час, як вони задоволені цим світом, я буду задоволений тільки тоді, коли прокинусь в подобі мого Бога. Ніщо не може задовольнити потреби моєї природи; ніщо не може задовольнити прагнення моєї душі, поки цього не станеться. «Коли я прокинусь». Це мова, якою міг би використовувати тільки той, хто вірив у воскресіння мертвих і звик говорити про смерть як про сон, спокійний відпочинок у надії на пробудження до нового життя. Тому очевидне тлумачення цього уривка, наскільки його зміст можна визначити за зв'язком, полягає в тому, щоб віднести його до пробудження вранці воскресіння; і немає нічого в самій мові або у відомих почуттях псалмоспівця, що забороняло б таке тлумачення. «За подобою твоєю». Або: за подобою Твоєю; тобто уподібнюючись Тобі. Тому я розглядаю цей уривок як один із випадкових доказів, розсіяних по Старому Завіту, які показують, що священні письменники в ту епоху вірили в доктрину воскресіння мертвих; що їхня мова часто ґрунтувалася на знанні та вірі в цю доктрину, навіть коли вони прямо не стверджували її, і що за часів лиха та за усвідомлення гріха вони шукали найвищої розради, як і народ Божий нині, у надії й сподіванні, що мертві праведники воскреснуть і що у світі, вільному від лих, гріха і смерті, вони вічно житимуть у присутності Бога та знайдуть своє найвище щастя у тому, щоб стати цілковито подібними до Нього».

та знайомі, його віра в прихід Господа і воскресіння мертвих все ще підтримувала його. З його вуст вирвався цей піднесений вислів: «Та я знаю, що мій Викупитель живий, і останнього дня Він підійме із пороку цю шкіру мою, яка розпадається, і з тіла свого я Бога побачу» (Йов. 19:25, 26).

Ісая в пророчому баченні, дивлячись крізь віки і бачачи біди церкви, вимовляє ці втішні слова: «Померлі твої оживуть, воскресне й моє мертве тіло. Тому пробудьтись й співайте, ви мешканці пороку, бо роса Твоя це роса зцілень, і земля викине мертвих!» (Іс. 26:19). Осія, прихильний до такого погляду, виступає замість Христа і говорить про народ Божий: «З рук шеолу Я викуплю їх, від смерті їх вивавлю. Де, смерте, жало твоє? Де, шеоле, твоя перемога? Жаль сховається перед очима Моїми!» (Ос. 13:14).

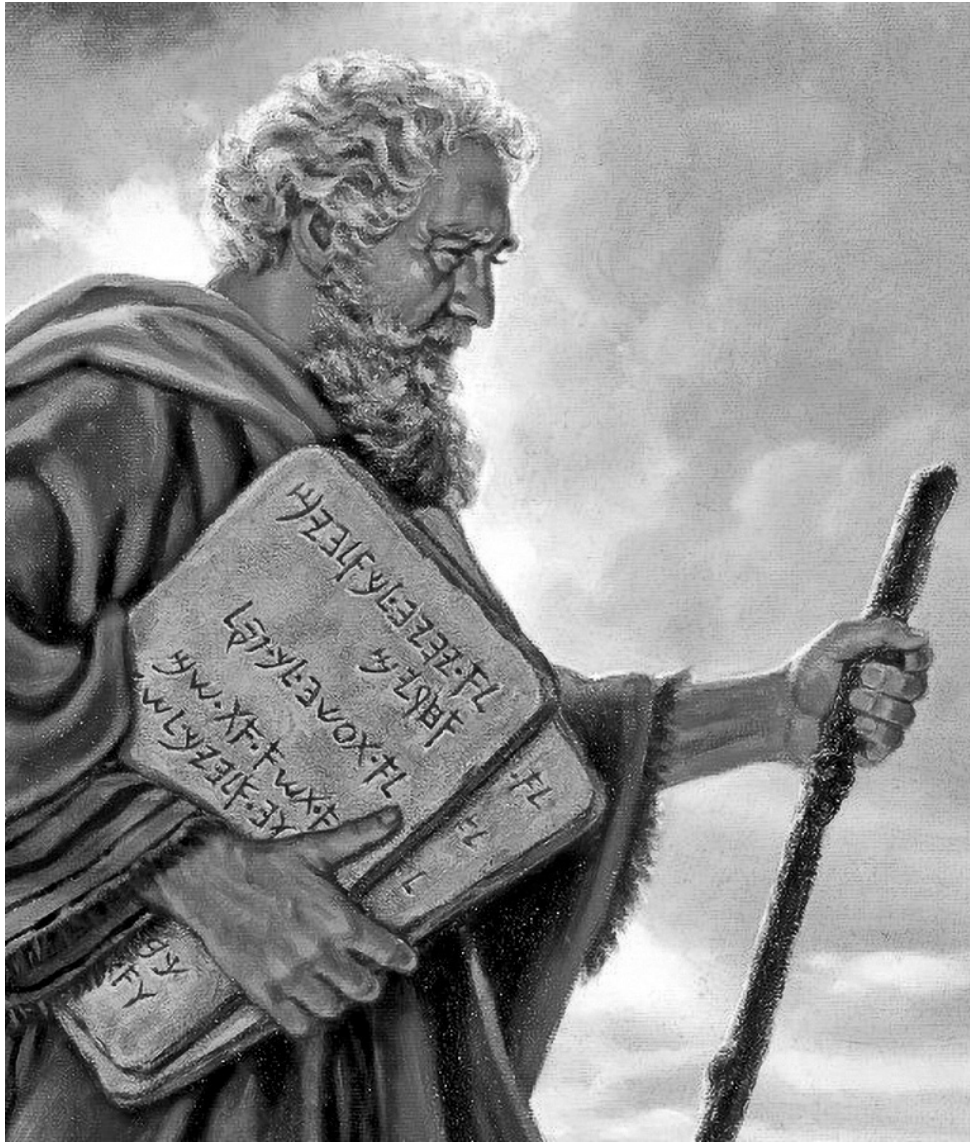
У цій статті в нас є місце тільки для ще однієї цитати. Пророк Давид, ставлячи себе на місце церкви й розглядаючи гоніння, яких вона має зазнати «від людей світу, що мають свою

МИ ВСІ МІСІОНЕРИ

ВИБРАНЕ, *The Present Truth*, 5-1884

Кожен християнин, згідно зі своєю присягою, – місіонер. Не існує одного закону для служителів, а іншого – для слухачів. Євангеліє не зв'язує проповідника, звільняючи при цьому парафіян. У Божому одкровенні немає жодного рядка, який би говорив, що один повинен працювати, жертвувати, віддавати, а інший – накопичувати і зберігати. Ви можете бути обмежені нудною рутинною щоденної праці, та все ж ваше життя, сховане з Христом у Бозі, може зробити вас одним із найкращих проповідників праведності у світі. Ви можете бути великим заїкою, але ваше життя

любві дійде до кожного серця. Кожен з нас може послужити прикладом. Випадкове слово викриття або застереження, любляче запрошення, акт ввічливості, проявлений по-християнськи, може привести інших до Христа. Справа не стільки в тому, де ми перебуваємо, а в тому, що ми з себе представляємо, і не тільки те, що ми робимо, а й те, як ми це робимо. Людина, яка любить Спасителя, повинна якоюсь мірою бути притулком для стомлених. І якщо вона взялася застерігати, то це має бути так, як одна людина, що також піддана спокусі, звертається до іншої, яка бореться зі спокусами. Це не робиться за допомогою жорстких попереджень. Але як давня і благословенна історія про Божу любов, що веде змучені душі до Ісуса, допомагає їм вибратися з темної, заплутаної пустелі, підбадьорює на кожному кроці цього шляху до визволення і безпеки. Немає настільки бідної людини, яка не могла б зробити що-небудь для Христа. Чи то лепта вдови, чи дар багатія, Бог благословить її.

Невіруюча людина, бажаючи розібратися в істинності християнської релігії, запитала в літнього пастора церкви таке:

– Які книги, сер, ви б порадили мені читати?

– Біблію, – відповів пастор.

– Мені здається, ви мене не зрозуміли, – продовжував невіруючий, дивуючись своєю чергою, – Я якраз хочу з'ясувати істинність Біблії.

– Я б порадив вам, сер, – повторив старець, – прочитати Біблію. І, – продовжував він, – я наведу вам свої доводи. Більшість невіруючих

дуже неосвічені щодо Писання. Тому, щоб правильно розміркувати на будь-яку тему, ми повинні розуміти, про що ми міркуємо. До того ж, я вважаю, що внутрішні докази істинності Писання сильніші, ніж зовнішні.

– І з чого ж мені почати? – запитав невіруючий. – З Нового Заповіту?

– Ні, – сказав старець. – Із самого початку – з Буття.

Одного вечора старець відвідав невіруючого і застав його вдома у власному кабінеті, де той

ЗВІДКИ МОЙСЕЙ УЗЯВ ЦЕЙ ЗАКОН?

ВИБРАНЕ, The Present Truth, 6-1884

ходив по кімнаті з пригніченим виглядом, його розум, вочевидь, був поглинений роздумами. Він продовжував діловито походити в той самий спосіб, не помічаючи, що хтось увійшов. Зрештою старець заговорив:

– Ви, сер, – сказав він, – схоже, перебуваєте в похмурому настрої. Про що ви думаєте?

– Я читаю, – відповів невіруючий, – моральний закон.

– Ну, і що ви про це думаєте? – запитав старець.

– Я скажу вам, що я думав раніше, – відповів невіруючий. – Я вважав, що Мойсей був ватажком розбійницької орди; що, маючи сильний розум, він набув великого впливу на забобонний народ і що на горі Синай він влаштував щось на зразок феєрверку, на здивування своїх неосвічених послідовників, які, зніжковівши в марновірному страху, уявили, що це дійство було надприродним.

– Але що ви думаєте тепер? – втрутився старець.

– Я подивився, – сказав невіруючий, – на природу цього закону. І намагався зрозуміти, чи можу я щось додати до нього або щось прибрати з нього, щоб зробити його кращим. Сер, я не можу. Він досконалий.

– Перша заповідь, – продовжував він, – наказує нам зробити Творця об'єктом нашої найвищої любові й шанування. Це правильно. Якщо Він – наш Творець, Хранитель і Вищий Благодійник, ми повинні так ставитися до Нього, як ні до кого іншого. Друга – забороняє ідолопоклонство. Це, безумовно, правильно. Третя – забороняє богохульство. Четверта – встановлює час для релігійного поклоніння. Якщо є Бог, то Йому, звісно, слід поклонятися. Доречно, щоб це було зовнішнє поклоніння, яке свідчить про нашу

внутрішню повагу. Якщо Богові поклоняються, то слід виділити для цього певний час, коли б усі могли поклонятися Йому гармонійно та регулярно. Один день із семи – це, звісно, не надто багато. У п'ятій заповіді визначаються особливі обов'язки, що впливають із сімейних стосунків. Шкоду, заподіяну ближньому, класифікують відповідно до морального закону, її підрозділяють на злочини проти життя, цнотливості, майна й особистості. І, – сказав він, – застосовуючи юридичний підхід із юридичною точністю, я помічаю, що найбільший злочин у своєму класі прямо заборонений. Таким чином, найбільша шкода життю – це вбивство; цнотливості – перелюбство; майну – крадіжка; особистості – лже-свідчення. Тоді найбільший злочин має включати в себе менші злочини того ж роду. Вбивство має включати в себе будь-яку шкоду життю; перелюб – будь-яку шкоду цнотливості; і так далі. А завершує, доводячи до досконалості моральний кодекс, наказ, що забороняє будь-яке неналежне бажання щодо нашого ближнього.

– Я тут подумав, – продовжував він, – звідки Мойсей узяв цей закон? Я читав історію: єгиптяни і сусідні народи були ідолопоклонниками; греки і римляни теж; і наймудріші і найкращі греки і римляни ніколи не пропонували подібного морального кодексу. Звідки Мойсей узяв цей закон, що перевершує мудрість і філософський підхід найосвіченіших століть? Він жив у порівняно варварський період; але він дав закон, у якому освіченість і проникливість усіх наступних часів не можуть знайти жодної вади. Де він його взяв? Він не міг настільки перевершити своє століття, щоб придумати його самому.

Я знаю, звідки він його взяв. Закон спустився з небес. І я переконаний в істинності біблійної релігії.

ЦИВІЛЬНИЙ УРЯД І БОЖИЙ ЗАКОН

А. Т. ДЖОУНС, The Present Truth, March 24, 1892

Десять заповідей є для всесвіту вищим стандартом моральності. Вони є законом Божим – вищим моральним управлінням. Будь-який обов'язок, який є біблійним приписом, тобто обов'язком людини, бере свій початок в одній із Десяти заповідей. Порушення цього закону, навіть у думках, є гріхом. Бо сказав Христос: «Ви чули, що сказано древнім: «Не чини перелюбу». А Я кажу вам, що кожен, хто дивиться на жінку з пожадливістю, вже перелюбив з нею в серці своєму». І ще: «Ви чули, що сказано древнім: «не вбивай, хто ж уб'є, підлягає суду». А Я кажу вам, що всякий, хто гнівається на брата свого марно, підлягає суду; а хто скаже братові своєму: «рака», підлягає синедріону; а хто скаже: «божевільний», підлягає геєні вогненній» (Мф. 5:27, 28, 21, 22). І «Всякий, хто ненавидить брата свого, є людиновбивця» (1 Ін. 3:15).

Цього достатньо, щоб показати, що Десять заповідей мають справу з думками, серцем, совістю. Через цей закон пізнається гріх (Рим. 3:20); насправді біблійне визначення гріха говорить: «Гріх є порушення закону» (1 Ін. 3:4, пер. з англ.). І, як уже було показано, закон можна порушити, якщо думати про іншого грубо або нечисто; робити це аморально.

Але тільки Боже правління має відношення до думок і намірів серця і до вічних інтересів людей. Земні уряди ж мають стосунок тільки до зовнішніх дій і мирських справ людей, і це безвідносно до будь-якого питання про Бога чи релігію. Закон Божого уряду – моральний. Закони людських урядів – тільки цивільні.

Моральний закон визначається таким чином: «Це воля Бога як верховного морального правителя, щодо характеру і поведінки всіх свідомих істот; правило дій, обов'язкове для совісті або моральної природи». «Моральний закон у стислом викладі міститься в Декалозі, написаному перстом Божим на двох кам'яних скрижалях і переданому Мойсеєві на горі Синай».

ТІЛЬКИ БОЖЕ ПРАВЛІННЯ МАЄ ВІДНОШЕННЯ ДО ДУМОК
І НАМІРІВ СЕРЦЯ І ДО ВІЧНИХ ІНТЕРЕСІВ ЛЮДЕЙ.
ЗЕМНІ УРЯДИ Ж МАЮТЬ СТОСУНОК ТІЛЬКИ ДО ЗОВНІШНІХ
ДІЙ І МИРСЬКИХ СПРАВ ЛЮДЕЙ.

Це визначення, очевидно, відповідає Писанню. Писання показує, що Десять заповідей – це закон Божий; що вони виражають волю Божу; що вони стосуються совісті й досліджують думки та наміри серця і що послух цим заповідям – це обов'язок людини перед Богом.

Писання говорить: «Бійся Бога і дотримуйся заповідей Його, бо в цьому весь обов'язок людини. Бо Бог усяку справу приведе на суд і всяку таємницю, добра вона чи зла». (Еккл. 12:13, 14, пер. з англ.).

Ця цитата, як і наведені вище з Нагірної проповіді Христа, достатні, щоб показати, що слухняність моральному закону від серця і в самій думці – це і є мораль, яку правильно визначають як «відношення відповідності або не-

відповідності до істинного морального стандарту або правила, відповідність учинку Божественному закону». Моральний закон є закон Божий, моральність є відповідність цьому закону, і цей закон відноситься до думок і намірів серця. З цього випливає, що за самою природою справи виконання цього закону або вимога відповідності йому лежить поза юрисдикцією і навіть досяжністю будь-якого людського уряду.

ми – з моральністю чи аморальністю – держава не може мати нічого спільного.

Але давайте підемо далі. Щойно ненависть людини приведе її, навіть натяком, до спроби завдати шкоди своєму ближньому, в ту ж мить держава покарає її; щойно жадібність змусить її підняти руку на те, що їй не належить, у спробі поцупити – і держава покарає її; щойно нечисті думки приведуть її до спроби насильства над будь-якою жінкою – і держава покарає її. Однак слід пам'ятати, що і в цьому випадку держава карає її не за аморальність, а за непорядність. Аморальність лежить у серці й може бути виміряна тільки Богом. Непорядна поведінка – у зовнішній дії, і її можуть виміряти люди. Держава має опікуватися не питаннями моралі, добра чи зла, а громадянськими правами і правопорушеннями.

Коректність цієї відмінності проявляється і в самому терміні, яким позначається земний уряд – державний або національний уряд. Він є цивільним урядом, а термін «цивільний» визначається наступним чином: такий, що належить до міста або держави, або до громадянина в його стосунках зі своїми співгромадянами або до держави.

Таким чином, очевидно, що земні уряди мають справу тільки зі ставленням людей до своїх співгромадян, але ніяк не з їхнім ставленням до Бога, що знову-таки означає лише твердження, що ці земні уряди ніколи не можуть по праву мати нічого спільного з релігією.

ЛЮДСЬКА ПРИРОДА І ОБМЕЖЕННЯ, ЩО ЇЇ СТРИМУЮТЬ

А. Т. ДЖОУНС, The Present Truth, JUNE 18, 1891

ЛЮДСЬКА ПРИРОДА, НІЧИМ НЕ СТРИМУВАНА, ОДНАКОВА В УСІ ВІКИ.

Нехай кожен порівняє дві картини, намальовані Павлом: одну в Посланні до римлян 1:28-31 – беззаконня стародавнього язичництва, іншу в Другому посланні до Тимофія 3:1-8 – беззаконня останніх днів навіть серед тих, хто має «вигляд побожності», і він побачить, що вони абсолютно однакові. Людська природа, нічим не стримувана, однакова в усі віки. Чи то за часів Христа, чи то за дві тисячі років після; чи проявлялася вона в мешканцях Ханаану, чи то в мешканцях Сполучених Штатів, – вона завжди одна й та сама. Саме з цієї причини Біблія підходить усім людям, де б вони не знаходилися на землі. Це книга не для одного племені, не для одного класу, не для однієї нації, але для всього людства. І така книга – єдина у світі. Причина цього в тому, що книга була дана Тим, Хто знає людську природу в самій її суті.

Бог створив людину праведною. Але вона відхилилася від світлого шляху, який вказав їй Бог; вона згрішила і продала себе в рабство, щоб творити зло; так само і піднесені сили, якими Господь наділив її, щоб вона діяла на шляху праведності, було продано злу; її «шлях злий», і її «сила неправа». Якщо коли-небудь людину буде визволено зі свого занепаłego стану, якщо коли-небудь її згаслі сили буде відновлено, необхідно, щоб і схильність кожної її здібності було приборкано, повернуто в правильне русло й навчено слідувати початковому світлому шляху. Біблія відповідає цій потребі, вона відповідає їй у кожній своїй частині й задовольняє її повною мірою. Тому це саме по собі є доказом того, що Творець людини є й Автором Біблії.

Людська природа скрізь однакова, і єдине, що відрізняє одну людину від іншої, – це ступінь стриманості, яку кожен допускає для себе. Якщо людина визнає всі вимоги закону Божого, то вона буде придатною для суспільства і спілкування з ангелами. Якщо ж, навпаки,

жодна з них не визнається, то вона буде людиною, придатною тільки для товариства і спілкування з демонами. На багатьох людей і в багатьох відношеннях ця стриманість діє несвідомо, навіть у випадку з невірним, котрий заперечує авторитет чи існування Бога і зневажає Його Слово. Однак принципи цього слова настільки вкоренилися в суспільстві, членом якого він є, що він підкоряється їм, хоча й думає, що кидає їм виклик. Але перенесіть його в той стан суспільства, за який він виступає, де ці принципи не визнають і не застосовують, і він з такою ж легкістю піде шляхом беззаконня, як і найжорстокіший язичник, який коли-небудь жив у землі Ханаанській. Так само й інший клас людей, які називають себе «християнами» або навіть «християнськими служителями», які, виступаючи проти

вони підуть на все, що дозволять обставини. Генріх VIII, хоч і не зважав на Бога, але, доки боявся Папи (Римського), не наважувався розлучитися зі своєю дружиною, та коли він переборював цю стриманість, то відрубав голови трьом дружинам, і тільки мудра промова четвертої дружини врятувала її голову.

Є й інший шлях, яким люди досягають такого ж стану озлоблення. Не заперечуючи існування Бога, перетворюють себе на хранителів того, що вони вирішили визначити як Його волю, а себе як єдиних виразників і виконавців цієї волі. Оскільки в кожному окремому випадку тільки їхня власна воля і підноситься, а отже, має місце лише людський авторитет, єдиним способом її виконання є людське законодавство. І тоді замість того, щоб бути просто виконавцями, вони роблять

сти з Послання до римлян 1:28-31 як опис стародавнього язичництва та Другого послання до Тимофія 3:1-8 як опис останніх днів сучасного християнства, і ми знаходимо їх абсолютно однаковими. Саме чинячи опір Божій істині, люди послаблюють її стримувальні обмеження і віддаються під владу сатани. В останні дні тільки ті, хто «не прийняв любові істини, щоб спастися», в яких сатана діє «з усякою силою, і знаменнями, і неправдивими дивами», тільки ті, «хто не вірить істині», а «має насолу від неправди», перебувають у такій омані, що «вірять брехні».

Від початку світу Бог не залишив жодного народу без свідчення (Дії 14:16, 17). Тодішньою «істиною на цей час» Він свідчив різним епохам. У послуху цій істині та в любові до неї лежить спасіння людей у кожному відповідному віці. В останні дні Бог посилав звістку, яка лунатиме до кінця світу, і тому вона є Його останньою звісткою світові. Це звістка третього ангела: «Тут терпеливість святих, що додержують заповіді Божі та Ісусову віру!» (Об. 14:12).

Заповіді Божі – це істина (Пс. 118:151). Віра Ісуса – це віра Того, Хто є Істина (Ів. 14:6). І перше, і друге разом охоплюють усе Слово Боже, яке теж є істина (Ів. 17:17), і стримують людей. «Не робитимеш» (гріхи, прим. ред.) – лейтмотив Божих заповідей; «Якщо хто хоче йти за Мною, відкинь себе», – вигукує Ісус. Тому третя ангельська звістка, проголошуючи «заповіді Божі та Ісусову віру», являє собою стислий виклад усього того, що приборкує людську природу і що є необхідним як для перевірки, так і для перетворення нахилів цієї природи, і що веде «вірним шляхом» до Бога та досконалості. І коли серце свідомо відкидає Третю Звістку Ангела, воно тим самим ставить себе поза цим процесом і готове бути полоненим сатаною з власної волі – ось коли він з усією силою діє в тих, хто гине, «бо вони не прийняли любові істини, щоб спастися». Згідно з Третьою ангельською звісткою, жнива на землі будуть дозрівати для добра або зла, для слави або ганьби, щоб бути зібраними в житницю Божу або зв'язаними у зв'язки для спалення.

ВІД ПОЧАТКУ СВІТУ БОГ НЕ ЗАЛИШИВ ЖОДНОГО НАРОДУ БЕЗ СВДЧЕННЯ. ТОДІШНЬОЮ «ІСТИНОЮ НА ЦЕЙ ЧАС» ВІН СВДЧИВ РІЗНИМ ЕПОХАМ. У ПОСЛУХУ ЦІЙ ІСТИНІ ТА В ЛЮБОВІ ДО НЕЇ ЛЕЖИТЬ СПАСІННЯ ЛЮДЕЙ У КОЖНОМУ ВІДПОВІДНОМУ ВІЦІ.

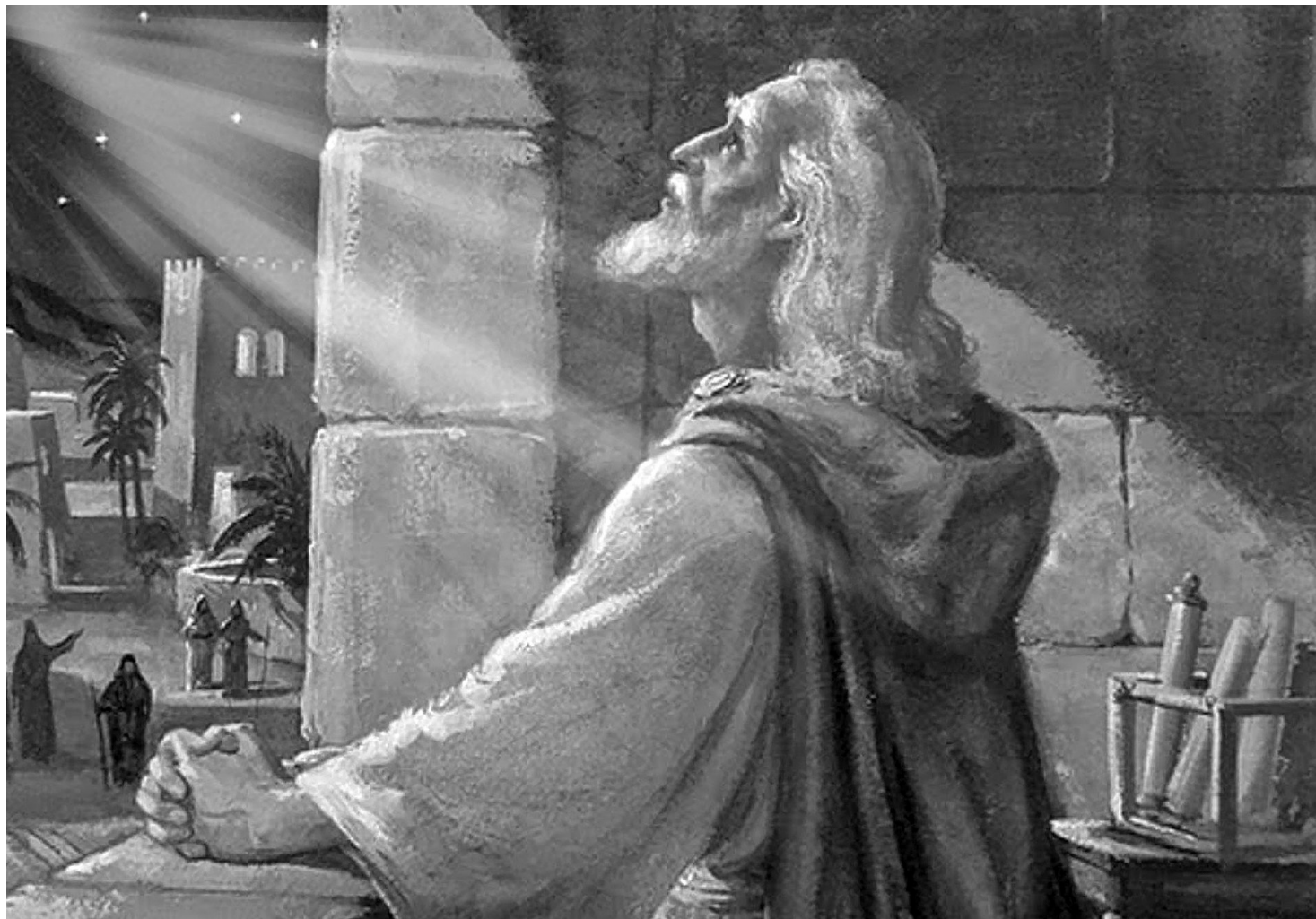
В ОСТАННІ ДНІ БОГ ПОСИЛАЄ ЗВІСТКУ, ЯКА ЛУНАТИМЕ ДО КІНЦЯ СВІТУ, І ТОМУ ВОНА Є ЙОГО ОСТАННЬОЮ ЗВІСТКОЮ СВІТОВІ. ЦЕ ЗВІСТКА ТРЕТЬОГО АНГЕЛА: «ТУТ ТЕРПЕЛИВІСТЬ СВЯТИХ, ЩО ДОДЕРЖУЮТЬ ЗАПОВІДІ БОЖІ ТА ІСУСОВУ ВІРУ!» (Об. 14:12).

непорушності Десяти заповідей, навряд чи можуть сформулювати свій вирок, який достатньо висловив би їхнє обурення і презирство до Закону Божого. Але тільки нехай прийде час, коли таке насіння принесе свої плоди, коли суспільство, слідує такому вченню, досягне того стану, що буде визначений як повна протилежність Десяти заповідям, тоді вони так само ревно підуть цим злим шляхом, як і Валаам у давнину.

Знову ж таки, багато хто стримуватиме себе від вчинення зла через страх покарання, але приберіть перспективу покарання або переконайте їх, що його не буде, і

себе катами, втілюючи в життя свою довільну волю. Роблячи свою власну волю чільною, навіть якщо вони стверджують, що це воля Божа, а себе єдиними тлумачами цієї волі, вони точно так само ставлять себе поза межами обмежень, як і ті люди, які прямо заперечують Бога. Обидва класи доходять до однієї й тієї самої точки, і обидва скоюють одні й ті самі жадливі злочини, один з яких ілюструється страшним розгулом терору, а інший – жадливими муками інквізиції.

Писання підтверджує все, про що говорить це дослідження. На початку статті ми наводили тек-

ЧАС КІНЦЯ

Дж. УАЙТ, *The Present Truth*, 6-1884

Текст Біблії: «А ти, Даниїле, заховай ці слова, і запечатай цю книгу аж до часу кінця. Багато-хто дослідять її, і так розмножиться знання» (Дан. 12:4).

Час кінця, зазначений у тексті, не є самим кінцем. Очевидно, йдеться про період, що безпосередньо передує кінцю часу. У цей час багато хто мав «бігти туди й сюди», і знання з тієї великої теми, що була представлена перед уявним поглядом пророка, мали збільшитися.

Слова книги, згадуваної в тексті, безсумнівно, є пророцтвом Даниїла, кілька ланцюжків якого досягають кінця всіх земних царств під час Другого пришестя Христа. Пророцтво – це історія наперед. Для самих пророків їхні власні пророцтва могли дати мало світла: пророча картина, що розкинулася перед ними, була історією майбутнього. Апостол, кажучи про пророцтва, що стосуються плану порятунку, який включає страждання Христа під час Його першого пришестя, а також славу, що має настати після Його другого пришестя, каже: «На це спасіння були спрямовані пошуки й дослідження пророків, що пророчили про призначену для вас благодать, досліджуючи, на що та на який час вказував Христовий Дух, який перебував у них, коли провіщав про Христові страждання та про славу, яка настала після них. Їм відкрито було, що не їм самим, а нам служило те, що нині проповідано вам благовісниками Духом Святим, посланим з небес, у що бажають проникнути Ангели» (1 Петр. 1:10-12).

Пророцтва про Перший прихід Христа не були особливим світлом для пророків у їхній час. Але вони були дані для користі віруючих під час їхнього виконання. Через саму природу пророцтв вони були певною мірою закриті до того часу. Так і з тими пророцтвами, які відносяться до Другого пришестя. Вони не були призначені для особливої користі пророків, апостолів, мучеників чи реформаторів; але вони є особливим світлом для тих, хто живе під час кінця. Книга мала бути закрита і запечатана до настання того періоду часу, який називається «часом кінця». Що ж потім?

«Багато хто буде бігати туди-сюди». Чи буде це виконано шляхом пробудження і пошуку світла в Писанні на тему виконання пророцтва, чи це буде виконано людьми,

покликаними Богом для активних мандрівок з Божою вісткою з цього питання? Виконання цього очевидне. І те й інше було зроблено за останні півстоліття, як ніколи раніше.

Даффілд у книзі «Пророцтво», с. 373, каже: «Слово, перекладене як «бігати туди-сюди», метафорично використовується для позначення дослідження, уважного, старанного, точного спостереження – точно так само, як очі Господа, як і написано, «бігають туди-сюди». Йдеться не про місіонерські зусилля, а про вивчення Писання, особливо запечатаної книги пророцтва».

Кларк каже: «Багато хто буде бігати туди і сюди. Багато хто намагатиметься шукати сенс; і знання збільшуватиметься цими засобами. Такий,

І зросте знання вдвічі. Тут ідеться про загальне знання у світі, але слова мають бути обмежені предметом, представленим Даниїлу. Книга Даниїла містить ланцюжки пророцтв, які доходять до кінця земних царств і суду. Розділи 11 і 12 – це один ланцюг, що доходять до часу, коли повстане Михаїл, до часу лиха, якого ніколи не було, і до воскресіння багатьох (Дан. 12:1, 2). У вірші 6 дехто каже «до мужа, одягненого в льняну одіж, що був над водою річки: Коли буде кінець цим дивним речам?». Кінець див – це завершення сцен, пов'язаних із судом. У наступному вірші людина, одягнена у віссон, відповідає на це запитання найурочистішою клятвою, піднявши обидві руки до неба.

КНИГА МАЛА БУТИ ЗАКРИТА І ЗАПЕЧАТАНА ДО НАСТАННЯ ТОГО ПЕРІОДУ ЧАСУ, ЯКИЙ НАЗИВАЄТЬСЯ «ЧАСОМ КІНЦЯ». ЩО Ж ПОТІМ?

мабуть, сенс цього вірша, хоча в нього вкладають і інший сенс, а саме: «Багато хто бігатиме туди й сюди, проповідуючи Євангеліє Христа, і тому релігійне знання та справжня мудрість зростатимуть». Само по собі це вірно, але це не справжній сенс слів пророка».

Метью Генрі каже: «Вони будуть читати його знову і знову, будуть міркувати над ним; вони будуть міркувати про нього, обговорювати його, просівати його сенс, і в такий спосіб знання буде зростати».

Гілл каже: « Багато хто бігатиме туди й сюди, і знання зростатиме»; тобто, до кінця призначеного часу багато хто буде спонуканий до дослідження речей, викладених у цій книзі, і не пошкодує ні сил, ні коштів, щоб здобути знання про них; читатимуть і вивчатимуть Писання, міркуватимуть над ними; порівнюватимуть один уривок з іншим, духовне з духовним, щоб набути розуму Христа; уважно вивчатимуть праці тих, хто жив до них, хто намагався зробити будь-що подібне; і ходитимуть далеко й близько, щоб спілкуватися з людьми, котрі мають бодай якесь розуміння таких речей...

пророцтвами події, які й закінчуються чудесами, показаними пророку. Вони ясно бачать ці речі, вірять, готуються і радіють у благословенній надії. Тут ми повинні звернути увагу на практичне значення віри та надії на Другий прихід. Істинно мудрі, ті, хто очищається, стають незаплямованими та випробуваними і мають розуміння. Вони прислухаються до голосу попередження, отримують настанову і розуміють, що день Господній наближається і сильно поспішає. Вони чекатимуть і пильнуватимуть, і будуть готові, коли прийде Господь. Про них Павло каже: «Так і Христос один раз був у жертву принесений, щоб понести гріхи багатьох, і не в справі гріха другий раз з'явиться тим, хто чекає Його на спасіння». (Євр. 9:28). Або, як застерігає Петро: «Тож, улюблені, чекаючи цього, попильнуйте, щоб ви знайшлися для Нього нескверні та чисті у мирі». (2 Петр. 3:14). І ще: «А коли все оце поруйнується, то якими мусите бути в святому житті та в побожності ви» (вірш 11).

Але нечестиві будуть чинити нечестиво, і ніхто з нечестивих не зрозуміє. Вони не шукають Духа істини. Їх веде дух омани. Вони сумніваються, насміхаються і роблять нечестиві вчинки, повстаючи проти Божої істини. Хай пожаліє ж Бог сліпого грішника!

Те, що існує період часу, коли церква особливо повинна очікувати на Другий прихід Христа, очевидно. Багато хто, однак, вважає, що перші християни мали рацію, очікуючи на Другий прихід свого часу, що послідовники Христа в кожному наступному поколінні чекали на Його прихід свого часу, і що нічого більшого в цьому плані від церкви в цей час не вимагається. Це правда, що деякі з ранньої церкви прийняли ідею, що Христос прийде в їхні дні. І очевидно, що солунянська церква так і вірила, судячи з того, що апостол у другому посланні до них виправляє цю помилку. Він каже: «Благаємо ж, браття, ми вас, щодо приходу Господа нашого Ісуса Христа й нашого згромадження до Нього, щоб ви не хвилювалися зараз умом та не жахались ані через духа, ані через слово, ані через листа, що він ніби від нас, ніби вже настав день Господній. Хай ніхто жадним способом вас не зведе! Бо той день не настане, аж перше прийде відступлення, і виявиться беззаконник, призначений на погібель, що противиться та несеться та несе, зване Богом чи святощами, так що в Божому храмі він сяде, як Бог, і за Бога себе видаватиме» (2 Фес. 2:1-4).

З цього свідчення ми робимо висновок, що були ті, хто вчив солунян очікувати на Друге пришестя в їхні дні. Але апостол вмовляє їх не турбуватися про цю ідею і застерігає їх від обману. Потім він заявляє, що день Христовий не настане, якщо спочатку не станеться відпадиння і не відкриється «людина гріха» (папство). Він вказує на Церкву Христову в період відступництва і тисячу двісті шістьдесят років папського панування, аж до нашого часу, і весь час застерігає від омани, що Христос може прийти в цей період. Тоді чому на цьому моменті (йдеться про наш час після періоду папського панування, прим. ред.) його застереження припинилося? Відповідь: у той момент починався «час кінця», коли пророцтво Даниїла мало бути розкрито, знання про прихід Христа мало збільшитися, і багато хто «біг туди й сюди».

Яка прекрасна гармонія у свідченнях ангела і Павла. Ангел каже Даниїлу: «Слова закриті й запечатані до часу кінця». Павло каже своїм братам: «День той не настане, якщо раніше не станеться відпадиння і не відкриється людина гріха». Попередження апостола доходять до часу кінця, а поки що слова мали бути запечатані. Це ясно показує, що останні півстоліття були періодом для розкриття теми Другого пришестя, і це єдиний час, коли Церква Христа може за Писанням очікувати пришестя Господа.

РЯТІВНА ВІРА

Е. Дж. ВАГГОНЕР, The Present Truth, 6, 16-1890

«А про праведність, що від віри, говорить так: Не кажи в своїм серці: Хто вийде на небо? цебто звести додолу Христа, або: Хто зійде в безодню? цебто вивести з мертвих Христа. Але що каже ще? Близько тебе слово, в устах твоїх і в серці твоїм, цебто слово віри, що його проповідуємо. Бо коли ти устами своїми визнаватимеш Ісуса за Господа, і будеш вірувати в своїм серці, що Бог воскресив Його з мертвих, то спасешся» (Рим. 10:6-9).

Чи можемо ми прийняти ці слова, особливо твердження в останньому вірші, як буквальну істину? Чи не опинимося ми в небезпеці, якщо зробимо це? Чи не потрібно для спасіння щось більше, ніж віра в Христа? На перше з цих запитань ми відповідаємо «так», а на два останніх – «ні» і звертаємося до Писання за підтвердженням. Таке просте твердження не може мати іншого сенсу, крім буквального, і на нього може поклатися тремтячий грішник.

Як приклад візьмемо випадок із тюремником у Філіппах. Павло і Сила, будучи жорстоко побитими, були віддані під його охорону. Незважаючи на поранені спина і закуті в кайдани ноги, вони опівночі молилися і співали хвалу Богові, і раптом землетрус потряс темницю, і всі двері відчинилися. Тюремник затремтів не тільки від природного страху, викликаного відчуттям того, що земля під ним хитається, і не тільки від страху перед римським правосуддям, якщо в'язні, які перебувають у його віданні, втечуть. Але в цьому землетрусі він отримав передчуття великого суду, про який проповідували апостоли; і, тремтячи під тягарем своєї провини, він упав ниць перед Павлом і Силою, кажучи: «Господа мої, що мені робити, щоб врятуватися?» Добре запам'ятайте відповідь, адже тут приклад людини у важкому стані, і те, що було достатнім для нього, є посланням для всіх заблуканих. На відчайдушне благання тюремника Павло відповів: «31 Віруй в Господа Ісуса, і будеш спасений» (Дії 16:31). Це в точності узгоджується зі словами, які ми цитували з Послання Павла до римлян.

Але хтось скаже: «Віра добра і необхідна, але її недостатньо». Якщо це так, то Павло приховав щось, що було б корисно для тюремника, а цього ми не можемо навіть допустити. «Але хіба нам не належить робити якусь ще роботу? Хіба ми не повинні виконувати заповіді Божі?» Безумовно. Той самий апостол заявляє, що ми повинні «дбали про добрі діла пильнувати» (Тит. 3:8), а справи, яких вимагає Бог, – це справи послуху Його закону. Але ми, як і раніше, стверджуємо, що віра є достатньою для спасіння. Як же так? Нехай прозвучать слова самого Спасителя.

УДАВАНИЙ ПАРАДОКС ПРОЯСНЮЄТЬСЯ.
СПРАВИ НЕОБХІДНІ, АЛЕ ВІРА ЦІЛКОМ ДОСТАТНЯ,
ТОМУ ЩО ВІРА СДІЙСНОЄ СПРАВИ.

ПРОБЛЕМА В ТОМУ, ЩО ЛЮДИ ЗАГАЛОМ
МАЮТЬ НЕПРАВИЛЬНЕ УЯВЛЕННЯ ПРО ВІРУ.
ВОНИ ДУМАЮТЬ, ЩО ЦЕ ПРОСТО ЗГОДА
І ЩО ЦЕ ЛИШЕ ПАСИВНА РІЧ, ДО ЯКОЇ
ПОТРІБНО ДОДАТИ АКТИВНІ СПРАВИ.
АЛЕ ВІРА АКТИВНА, І ЦЕ НЕ ТІЛЬКИ НАЙСУТТЄВИША,
А Й ЄДИНА РЕАЛЬНА ПІДСТАВА.

Одного разу юдеї сказали Ісусові: «Що нам робити, щоб творити справи Божі?». Це якраз те, що ми хочемо знати. Запам'ятайте відповідь: «Ісус відповів і сказав їм: Оце діло Боже, щоб у Того ви вірували, Кого Він послав» (Ів. 6:28, 29). Якби ці слова можна було написати золотими літерами і постійно тримати перед очима кожного християнина, що бореться! Удаваний парадокс прояснюється. Справи необхідні, але віра цілком достатня, тому що віра сдійсноє справи. Віра охоплює все, і без віри немає нічого.

Проблема в тому, що люди загалом мають неправильне уявлення про віру. Вони думають, що це просто згода і що це лише пасивна річ, до якої потрібно додати активні справи. Але віра активна, і це не тільки найсуттєвіша, а й єдина реальна підстава. Закон – це праведність Божа (Іс. 51:6, 7), до якої нам наказано прагнути (Мт. 6:33), але його не можна дотримати інакше, як вірою, бо єдина праведність, що встоїть на Суді, – це та, що «9 з віри в Христа, праведністю від Бога за вірою» (Флп. 3:9).

Прочитайте слова Павла в Посланні до Римлян 3:31: «31 Тож чи не нищимо ми Закона вірою? Зовсім ні, але зміцнюємо Закона». Знищення Закону Божого людиною не означає його скасування, бо це неможливо. Він непохитний, як престол

нього немає віри. Володіння ж вірою проявляється в утвердженні закону в серці, так що людина не грішить проти Бога. Нехай ніхто не називає віру малозначною.

Але хіба апостол Яків не говорить, що віра сама по собі не може врятувати людину і що віра без справ мертва? Давайте трохи вдивимося в його слова. Занадто багато хто з чесними намірами перекутив їх до мертвого законництва. Він справді каже, що віра без діл мертва, і це повністю узгоджується з тим, що ми щойно процитували і написали. Бо якщо віра без справ мертва, то відсутність справ показує відсутність і віри; бо мертво не має існування. Якщо в людини є віра, то справи обов'язково з'являться, і вона не буде хвалитися ні тим, ні іншим, тому що вірою хвалитися неможливо (Рим. 3:27). Хвалиться тільки ті, хто цілковито сподівається на мертві справи або чие сповідання віри є порожнім глузуванням.

Тоді як щодо Як. 2:14, де говориться: «Яка користь, брати мої, коли хто говорить, що має віру, але діл не має? Чи може спасти його віра?» Відповідь, яка неминуче мається на увазі, звичайно ж, полягає в тому, що не може. Чому? Тому що в неї її немає. Що користі, якщо людина каже, що в неї є віра, якщо своїми нечестивими справами вона показує, що в неї її немає? Чи повинні ми засуджувати силу віри тільки тому, що вона нічого не робить для того, хто сповідує її помилково? Павло говорить про тих, хто сповідує, що знає Бога, але заперечує Його своїми справами (Тит. 1:16). Людина, до якої звертається Яків, належить до цього ж класу. Той факт, що вона не має добрих справ – не має плоду Духа – показує, що вона не має і віри, незважаючи на її гучне сповідання, і тому, звісно, віра не може врятувати її, адже віра не має сили врятувати людину, яка нею не володіє.

Це лише короткий виклад цієї теми. Багато що ще має бути сказано, і багато труднощів, що виникають у розумах чесних людей, мають бути вирішені, і це буде зроблено свого часу. Але наведеного місця Писання має бути достатньо, щоб ми почули заклик твердо триматися сповідання нашої віри, не вагаючись, «знаючи, що вірний Той, Хто обіцяв».

ЦЕРКВА ХРИСТА

А. Т. ДЖОУНС, *The Present Truth*, 6-1892

У Писанні стосунки християнина з Христом зображуються символом шлюбного союзу: «Так, мої браття, і ви вмерли для Закону через тіло Христове, щоб належати вам іншому, Воскреслому з мертвих, щоб принести плід Богові» (Рим. 7:4). «Я заручив вас одному чоловікові» (2 Кор. 11:2). І кожен окремих християнин у цьому посланні представлений як заручений, «щоб представити Христу чистою дівою».

Такі люди, зібрані в громаду, утворюють Церкву Христову. І стосунки до Христа такої громади також описуються символом шлюбного союзу: «Чоловіки, любіть своїх дружин, як і Христос полюбив Церкву, і віддав за неї Себе, щоб її освятити, очистивши водняним купелем у слові, щоб поставити її Собі славною Церквою, що не має плями чи вади, чи чогось такого, але щоб була свята й непорочна! Чоловіки повинні любити дружин своїх так, як власні тіла, бо хто любить дружину свою, той любить самого себе. Бо ніколи ніхто не зненавидів власного тіла, а годує та гріє його, як і Христос Церкву, бо ми члени Тіла Його від тіла Його й від костей Його! Покине тому чоловік батька й матір, і пристане до дружини своєї, і будуть обоє вони одним тілом. Ця таємниця велика, а я говорю про Христа та про Церкву!» (Еф. 5:25-32).

Відповідно до цієї ідеї Церква Христа представлена в Писанні як найчистіша і найпрекрасніша з жінок, що спирається на руку свого Коханого; притягнута до Нього Його любов'ю; її єдина думка – про Коханого; для неї – Він головний серед десяти тисяч і цілком прекрасний, Чий стяг над нею – любов, і який представить її Собі «славною Церквою, що не має плями чи вади, чи чогось такого, але щоб була свята й непорочна!». Такою є Церква для Христа; таким є Христос для Своєї Церкви; і такими є стосунки між Христом і Його Церквою.

Саме такій Церкві, як ця, Христос присвятив Своє Євангеліє, щоб через неї воно стало відомим усьому творінню. Тільки така Церква, як ця, може звіщати Євангеліє Христа. Це Євангеліє «сила Божя на спасіння кожному, хто вірує» (Рим. 1:16). Ніхто не може проголосувати цю силу, якщо не відчув її на особистому до-

Ще раз: Євангеліє – це «Христос у вас, надія слави!» (Кол. 1:27). Це те, що Церква Христа повинна звіщати людям. Ніхто не може звіщати Христа в людях, якщо сам не відкрив Христа в собі. Богу було угодно «виявити мною Сина Свого, щоб благовістив я Його між поганями» (Гал. 1:16). Але Христос мешкає

ЄВАНГЕЛІЄ – ЦЕ «ХРИСТОС У ВАС, НАДІЯ СЛАВИ!» (КОЛ. 1:27).
ЦЕ ТЕ, ЩО ЦЕРКВА ХРИСТА ПОВИННА ЗВІЩАТИ ЛЮДЯМ.
НІХТО НЕ МОЖЕ ЗВІЩАТИ ХРИСТА В ЛЮДЯХ, ЯКЩО САМ
НЕ ВІДКРИВ ХРИСТА В СОБІ. БОГУ БУЛО УГОДНО «ВИЯВИТИ МНОЮ
СИНА СВОГО, ЩОБ БЛАГОВІСТИВ Я ЙОГО МІЖ ПОГАНЯМИ» (ГАЛ. 1:16).
АЛЕ ХРИСТОС МЕШКАЄ В ЛЮДЯХ ТІЛЬКИ ПО ВІРІ...
ТОМУ ОЧЕВИДНО, ЩО ЄДИНИЙ СПОСІБ, ЯКИМ ЦЕРКВА МОЖЕ
ЗРОБИТИ ХРИСТА В ЛЮДЯХ НАДІЄЮ СЛАВИ, –
ЦЕ МАТИ І ЗНАТИ ХРИСТА, ЯВЛЕНОГО В НІЙ САМІЙ.

В ЄВАНГЕЛІЇ ВІДКРИВАЄТЬСЯ ПРАВЕДНІСТЬ БОЖА, І ТІЛЬКИ
ПРАВЕДНІСТЬ БОЖА. І ТІЛЬКИ ПРАВЕДНІСТЬ БОЖУ ПОВИННА
ЗНАТИ ЦЕРКВА ХРИСТА, І ЇЇ ВОНА ПОВИННА ЗРОБИТИ ВІДОМОЮ
ВСЬОМУ СВІТУ. У ЦЬОМУ ПОЛЯГАЄ СЛУЖІННЯ ЄВАНГЕЛІЯ,
ЯКЕ ПОКЛАДЕНО НА ЦЕРКВУ ХРИСТА.

ТІЛЬКИ ПЕРЕБУВАЮЧИ ЦІЛКОМ У ХРИСТІ, ЦІЛКОВИТО ДОВІРЯЮЧИ
ЙОМУ, ЦІЛКОВИТО ЗАЛЕЖАЧИ ВІД НЬОГО, МАЮЧИ ДОСКОНАЛУ
ВІРНІСТЬ ЙОМУ, ЦЕРКВА МОЖЕ БУТИ ТИМ, ЧИМ ВОНА МАЄ БУТИ,
ЩОБ РОБИТИ ТЕ, ДЛЯ ЧОГО ЇЇ СТВОРЕНО.

свіді. І Церква могла сповіщати силу Божу тільки через пізнання сили особисто. А ця сила пізнається тільки вірою, і за природою речей Церква може виконати справу Євангелія, покладену на неї, тільки залишаючись вірною своєму Господу.

в людях тільки по вірі: «щоб Христос через віру замешкав у ваших серцях» (Еф. 3:17). Тому очевидно, що єдиний спосіб, яким Церква може зробити Христа в людях надією слави, – це мати і знати Христа, явленого в ній самій. А оскільки це

пізнається тільки вірою, то очевидно, що, тільки зберігаючи вірність Христу, вона може пізнати Христа особисто в собі або зробити Його відомим у людях.

І ще раз: в Євангелії відкривається праведність Божя, і тільки праведність Божя. І тільки праведність Божу повинна знати Церква Христа, і її вона повинна зробити відомою всьому світу. У цьому полягає служіння Євангелія, яке покладено на Церкву Христа. Ця праведність пізнається тільки вірою і відкривається тільки вірі. «Правда бо Божя з'являється в ній з віри», «А Божя правда через віру в Ісуса Христа в усіх і на всіх, хто вірує, бо різниці немає» (Рим. 1:17, Рим. 3:22). Отже, оскільки ця праведність пізнається тільки вірою і відкривається тільки вірі, очевидно, що, тільки перебуваючи у вірності Христу, Церква може пізнати або зробити відомою праведність Божу, відкриту в Євангелії. І сума всіх цих прикладів і багатьох інших, які можна було б іще навести, просто показує знову й знову, що, тільки перебуваючи цілком у Христі, цілковито довіряючи Йому, цілковито залежачи від Нього, маючи досконалу вірність Йому, Церква може бути тим, чим вона має бути, щоб робити те, для чого її створено.

Такою була Церква Христа на початку. Така Церква Христова завжди. Але такою не є і ніколи не була формальна церква Христа. Бо сталося відступництво від Христа і від істинної Церкви Христової. За часів апостолів було дано попередження: «Із вас самих навіть мужі постануть, що будуть казати перекручене, аби тільки учнів тягнути за собою...»

(Дії 20:30). І прийде «перше прийде відступлення, і виявиться беззаконник, призначений на погібель що противиться та несеться над усе, зване Богом чи святощами, так що в Божому храмі він сяде, як Бог, і за Бога себе видаватиме... Бо вже діється таємниця беззаконня» (2 Фес. 2:3-7).

Господь підніс Свою Церкву й зодягнув її в чудові шати спасіння і праведності та сили благочестя перед очима всіх народів. Він зробив її вельми вродливою, і вона процвітала, і слава про її красу йшла по всьому світу; бо вона була досконалою завдяки Його красі, якою Він наділив її, але, не задовольнившись величиною, яку дав Господь і яка могла прийти й лишатися тільки завдяки її власній покорі, церква загордилася та возвеличилася. Не задовольняючись красою Господа, якою Він наділив її, вона пишалася своєю власною красою; і замість того, щоб уповати на Нього у своїй красі, вона уповала на себе. Не задовольняючись тим, що в ній прославляється один Бог, вона прославляла себе і жила в розкоші. Тоді, сподіваючись на себе, пишаючись своєю красою, звеличуючи свої заслуги і задовольняючись власною самодостатністю, вона сама ставила себе на місце Бога. Тому цілком природно, що вона прагнула повернути учнів до себе, а не до Господа. Мало того, піднісши себе, звеличивши себе і сподіваючись на себе, вона не могла повернути учнів ні до кого, крім себе. Так сталося відступництво. І таким чином, замість того, щоб залишатися Церквою Христа в істині, являючи світові таємницю Бога і благочестя, вона стала, хоч і продовжуючи сповідувати себе Церквою Христовою, тільки проявом світові таємниці себелюбства та егоїзму, що і є «таємниця беззаконня».

видавнича online-група «Вісники»
некомерційна щомісячна газета
«ІСТИНА НА ЦЕЙ ЧАС»

пропозиції, побажання, підписка
телефон: +38 098 360 5781 (Viber)
E-mail: nas.istina@gmail.com
www.istina.today

МИ ПРОПОНУЄМО ПЕРЕКЛАД СТАТЕЙ
ГАЗЕТИ «THE PRESENT TRUTH»
ТА ІНШИХ ОФІЦІЙНИХ ВИДАНЬ
ДРУГОЇ ПОЛОВИНИ ХІХ, ПОЧАТКУ ХХ СТОЛІТТЯ